

[Henry Christensen.]

så er det ganske klart, at ikke alene er den sociale balance holdt, den er også bedret igennem det sidste par år.

Vi står naturligvis aktuelt over for mistelstenen, kildeskatten. Overgangen fra et skattefrit år — hvor var det dejligt — til et system med skatten erlagt pr. straks ved indtjening er simpelt hen ikke nær så behagelig at opleve, som det tidligere var at tale derom. En del af problemerne er naturligvis overgangsproblemer. Det rammer eksempelvis hårdt, at man foruden samtidigheds-skat for manges vedkommende skal afvikle tidligere skatterestancer. Men alt dette har jo ikke mindst socialdemokratiet sin store del af ansvaret for. Med en generelt lavere udskrivningsprocent ville vi have oplevet en betydelig svækkelse af finanspolitikken, som vi ikke finder et sagligt grundlag for.

At overgangen virker som et skattechok, er ikke et nyt fænomen. Sådan har det været følt adskillige gange gennem de senere år, når vi kom ind i et nyt skatteår. Nu sker det blot til en 1. januar i stedet for som tidligere om sommeren, men vurderer man den aktuelle skattestigning pr. 1. januar, så er den ikke større, end hvad vi ved overgangen til tidligere nye skatteår har oplevet; den har endda somme tider været endnu større. Virkningerne er naturligvis lidt forskellige, fordi vi samtidig gennemfører en række skattereformer, der f. eks. særlig er til gunst for de sambeskattede og tilsvarende til ugunst for dem, der ikke har fordel af sambeskatningens ophævelse. Men disse reformer er jo fælles gods, som vel alle har et medansvar for.

Hvor der er utilsigtede virkninger eller måske direkte fejl, må disse naturligvis søges rettet. Vi mener som statsministeren, at der er forekommet utilsigtede virkninger for visse pensionistgrupper, og vi er meget tilfredse med, at regeringen har taget disse problemer op.

Jeg mener naturligvis, at enhver regering og ethvert folketing bør overveje, hvad en opposition fremlægger, men jeg vil gerne sige, at det er venstres opfattelse, at det ikke kan være rigtigt, at regeringen og folketingsflertallet simpelt hen skulle opgive den politik, som efter vort skøn er nødvendig for at sikre en økonomisk stabilitet.

Dette krav ser jeg ingen mulighed for at imødekomme.

Det, der næsten interesserede mig mest i det, hr. Anker Jørgensen sagde, var ønsket om at få en fortsættelse af byrdefordelingen. Man bør ikke fremstille det sådan, at det, der er sket, ikke betyder, at vi har en bedre byrdefordeling, end vi havde før, men jeg vil gerne sige for venstres vedkommende, at vi betragter dette som et første skridt; vi er tilhængere af at få denne byrdefordeling ført videre. Vi skal bare gøre klart, at det betyder nok, at arbejderne på B & W kommer til at betale en lidt højere skat, når vi skal have skatteprocenten tilstrækkeligt ned i Thisted. Men jeg er enig i det sociale hensyn, hr. Anker Jørgensen her lagde for dagen; det var sværere at tale med socialdemokratiet derom, dengang vi havde socialdemokratisk regering.

De fleste andre af oppositionens forslag er udtryk for en omfattende svækkelse af finanspolitikken. Hr. Anker Jørgensen gjorde det selv op til 800-900 mill. kr.; jeg tror, det er en meget beskedne opgørelse. Vi har opereret nu med et kasseoverskud på omkring 1.500 mill. kr. Jeg gør opmærksom på, at i dette indgår bl. a. en fiktiv post i form af Nationalbankens såkaldte overskud. Det meste af dette — jeg tror, det er på en lille halv milliard kr. — er jo kursreguleringer, som naturligvis ikke har nogen som helst kontraktiv virkning. Derfor er der vel kun reel købekraftinddragning eller -begrænsning af en væsentlig mindre størrelse på godt 1 milliard kr., 1.100-1.200 mill. kr. måske. Men man vil altså nu svække statsfinanserne så voldsomt som her foreslået.

Når jeg tror, det er endda meget mildt vurderet, hænger det bl. a. sammen med, at hvis man f. eks. tænkte sig, at trækprocenten skulle reduceres med 2 over for en samlet beskatning under kildeskatten på 23 milliarder kr., så ville det betyde, at man reducerede alene indkomstskatten med omkring 1 milliard kr., og hvis hr. Anker Jørgensen regner ud, hvad det betyder for de lavtlønnede, så betyder det vel et sted mellem 15 og 20 øre i timen. Det er relationerne. Det, hr. Anker Jørgensen vil foreslå, er altså, at vi for dette beskedne tal skal risikere afgørende at forskertse muligheden